

Rakkaus

Gnostilaisessa yhteisössä helmikuun teemana on rakkaus.

Jumalan rakkaus ja lähimmäisenrakkaus ovat gnostilaisuuden kulmakivet. Ilman niitä ei gnostilaisuutta olisi edes olemassa. Voidaan siis kysyä, miksi näitä kahta suurta korostetaan vain helmikuussa. Onneksi asia ei ole näin. Kuten jokainen teistä hyvin tietää, näitä kahta suurta - Jumalan rakkautta ja lähimmäisenrakkautta – korostetaan jokaisessa gnostilaisessa messussa. Ne valaisevat myös jokaisen gnostilaisen elämää vuoden jokaisena päivänä. Helmikuulle nämä kaksi suurta on valittu teemaksi ehkä siksi, että elämme helmikuussa vuoden kylmintä aikaa, jolloin meidän kaikki energiamme suuntautuu kehomme lämpimänä pitämiseen. Kylmyyden keskellä meitä lohduttaa ajatus, että pakkasesta huolimatta meidän sisintämme valaisee ja lämmittää Jumalan rakkauden valo, joka antaa meille henkistä energiaa levittää tätä valoa myös ympärillemme lähimmäisenrakkauden muodossa.

Gnostilaisessa Tuomaan evankeliumissa Jeesus sanoo: *Ihminen, jossa on valo, valaisee koko maailman. Ellei hän valaise, vallitsee pimeys.*

Sama evankeliumi jatkuu: *Jos teiltä kysytään: 'Mistä olette tulleet?', niin vastatkaa: 'Me olemme tulleet valosta, sieltä, missä valo syntyi itsestään. Valo otti paikkansa ja näyttäytyi meidän kuvassamme.' Jos teiltä kysytään: 'Oletteko te se valo?', niin vastatkaa: 'Me olemme sen valon lapsia ja elävän Isän valittuja.'*

Gnostilaisuudessa meidät ihmiset asetetaan haasteelliseen asemaan: meitä velvoitetaan heijastamaan Jumalan valoa ympärillemme.

Gnostilaisessa Valon evankeliumissa Jeesus sanoo: *Ei kukaan sytytä lamppua ja sitten pane sitä piiloon, vaan lamppu pannaan lampunjalkaan, jotta se valaisee huoneen. Teidän sielunne on teidän ruumiinne lamppu. Jos se valo, joka teissä loistaa, on lähtöisin taivaalliselta Isältänne, koko ruumiinne on valaistu. Kun te loistatte taivaallista valoa ja menette ihmisten joukkoon, te valaisette koko maailman niin kuin lamppu valaisee huonetta.*

Vertaus lampusta saa meidät ajattelemaan myös kynttilää. Tänä viikoksi vietetään kristillisissä kirkoissa perinteistä kynttilänpäivää. Meidän kirkossamme sitä kutsutaan kynttiläjuhlaiksi. Kuten tänään messumme avauksessa huomasitte, keskuuteemme tuotiin jumalallista valoa kolmen kynttilän muodossa – siis kolme kertaa enemmän kuin tavallisissa messuissa.

Palava tuli on kiehtonut ihmismieltä aina luolaihmosten ajoista lähtien. Nuotion, takkatulen tai kynttilän elävällä liekillä on aina ollut ihmisiin lumoava vaikutus. Elävä tuli saa meidät helposti herkistymään ja mietiskelemään elämän suuria kysymyksiä.

Kynttilää on ammoisista ajoista alkaen pidetty ihmisen vertauskuva. Kynttilän vaha tai steariini edustaa ihmisen ruumista, kynttilän sydän kuvaa henkeä, joka tekee ruumiistamme elävän ja kynttilän liekki on vertauskuva sielustamme, joka edustaa meissä palavaa puhdasta jumalallista valoa.

Kynttilän liekki on yksinkertainen ja hauraus. Pienikin tuulen henkäys voi sammuttaa liekin. Näin voi käydä myös sisimmässämme palavalle jumalallisen valon liekille. Pienikin epäuskon tuulahdus saa sisäisen liekkimme lepattamaan ja jos päästämme aineellisen maailman tuulenpuuskat sisäiseen kammioomme, saattaa hento liekki sammua kokonaan.

Jos me vahvistamme itseämme uskossa, toivossa ja rakkaudessa, lujitamme samalla sisäisen temppeylimme seinä, ovia ja ikkunoita niin, että tuulenpuuskat eivät yllä sisäisen kynttilämme liekkiä sammuttamaan.

Näin siis Jumalan rakkauden valo ja lähimmäisenrakkaus ovat meissä tiiviissä vuorovaikutussuhteessa toisiinsa. Jos sisäinen valomme sammuu, meistä tulee kylmiä emmekä enää valaise ympäristöämme. Jos sen sijaan annamme Jumalan rakkauden valaista sisimpämme, saamme voimaa ehtymättömästi lähteestä emmekä milloinkaan ole kylmiä eikä sisäinen valomme milloinkaan lakkaa valaisemasta.